

Черните облаци съвсѣмъ вече прикрихъ небето и блѣдото лице на луната, не ся виждаше вече ни земя ни море, а чуеше ся само страшното бученіе на бурята. Клетитъ жены останалхъ като вкаменени; искахъ да ся върнахъ назадъ, но дълбоката тъмнина която ги бѣ обиколила, закрываше отъ тяхъ пѣтитъ, който трѣбаше да хванатъ. Самитъ блескавици които свѣтвяхъ по нѣкога показвахъ страшиятъ тѣзи сценѣ още по-ужаснѣ.

Загледаны по-вече къмъ морето, при блясаніето на единъ свѣт-кавицѣ тѣ можѣхъ да съзрѣтъ още веднѣжъ Раймонда въ ладіитѣ, която въ срѣдъ запѣненитъ вълмы, ту ся въздигаше надъ морето, ту пакъ потъваше като въ безднѣ. О, злочестый, извѣкахъ тѣ и двѣтъ и простирахъ ръцѣ къмъ него, като да го хванатъ; какво направи ты? побѣгнахъ ужъ отъ смъртъ, а ты ся прѣдаде самъ на смъртъ! Но той ги нечуваше вече, както и тѣ го невиждахъ.

Смайваніето отъ ужаситѣ тъмнинѣ, стреснованіето отъ опасността на Раймонда, повторителнитъ въздышки за него и убѣхтованіята имъ отъ нечаканитѣ случки прѣзъ деньтъ бѣхъ исчерпали силитъ на тѣзи двѣ бѣдвы същества, растреперанитъ имъ колѣнитъ подхлѣзвахъ и изнеможихъ съвсѣмъ тѣ неможахъ вече да постѣпятъ, а едвамъ ся примѣкнахъ на едно по-высочко мѣсто надъ морето и тамъ грохнахъ почти като примрѣли. Най-послѣ Амелиза пакъ, слѣдъ като си отпочинѣ, постъзве ся, пригърна дщеріи си въ обгитята си, направи да ся поскопытѣ и тя и, като дойде на себе си, принуди ѣ да станѣтъ да ся махнатъ отъ туй гибелно мѣсто.

И тѣй станяхъ и една на друга обгитаны приготвехъ ся да трѣпнатъ. Но черната имъ описница сякашъ че нарочно ги бѣ докарала тѣй да свършатъ този черъ за тѣхъ день, съ най-ужасното зрѣлище, което имаше да прѣдстави прѣдъ очитѣ имъ най-послѣ. Обърнати къмъ морето на послѣдень пѣтъ, като за опрощаваніе съ Раймонда, при блясаніето на единъ продължителнъ свѣт-кавицѣ тѣ съзрѣхъ пакъ ладіитѣ съ Раймонда, която истласквана отъ вълмитъ къмъ крайтъ, удари ся о единъ стѣнѣ, не далечъ отъ брѣгѣтъ дѣто стояхъ тѣ; тѣ видѣхъ какъ злочестыйтъ момъкъ го покрехъ вълмитъ и вече не го видѣхъ.

Раймондъ загинахъ, о загинахъ горкыйтъ, извика Маріяна; за мене не остава друго освѣнъ смъртъ. Туй рече, дръпнахъ ся отъ майка си и полѣтъ за да ся вверли въ морето, по майка и ся спуснахъ, хванѣ ѣ и ѣ задржѣ.

Жестока дѣще, думаше Амелиза, не мисливъ ли за майка си?